

Sygn. akt XX GC 841/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Gospodarczy XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Sieradz
Protokolant:	Katarzyna Kafarska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko **Kancelaria Adwokacka – adwokat (...) spółce komandytowej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Kancelaria Adwokacka – adwokat (...) spółki komandytowej w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 251.861,29 (dwieście pięćdziesiąt jeden tysięcy osiemset sześćdziesiąt jeden i 29/100) złotych z ustawowymi odsetkami w wysokości obowiązującej przed wejściem w życie Ustawy z dnia 09 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 1830) od dnia 8 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego Kancelaria Adwokacka – adwokat (...) spółki komandytowej w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 21.158,00 (dwadzieścia jeden tysięcy sto pięćdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu

SSO Joanna Sieradz

Sygn. akt XX GC 841/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 maja 2013 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wniósł przeciwko pozwanemu Kancelaria Adwokacka – adwokat (...) spółce komandytowej w W. pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym kwoty 278.809,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w ramach prowadzonej działalności wykonywał na rzecz spółki (...) jako podwykonawca prace projektowe, które spółka (...) realizowała na rzecz Zarządu Dróg Wojewódzkich w O.. Pozwany w drodze umowy

cesji nabył od spółki (...) roszczenie wobec (...) w O.. Następnie pozwany prawo do wynagrodzenia wynikającego z umów pomiędzy (...), a (...) w O. przeniósł w drodze cesji na powoda.

W związku z realizacją płatności przez (...) w O. wynagrodzenia na rzecz pozwanego, które stanowiło przedmiot umowy cesji między powodem, a pozwanym, powód wezwał pozwanego do zwrotu przelanej wierzytelności. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie zwrócił powodowi dochodzonej pozwem kwoty.

Uwzględniając żądanie powoda, w dniu 19 lipca 2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę 278.809,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania (nakaz – k.48).

Na powyższe strona pozwana w dniu 12 sierpnia 2013 r. złożyła sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw – k.52). Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia roszczenia obejmującego żądane przez powoda wynagrodzenie stanowiące przedmiot zawartej między stronami umowy cesji. Dodatkowo wskazał, że powodowi nie przysługuje prawo do żądania wynagrodzenia, ponieważ spółka (...) została obciążona w związku z realizowanymi we wsparciu powoda pracami przez (...) w O. karami umownymi. Wskazano również, że powód nie wykazał, aby spółka (...) otrzymała zapłatę z tytułu umowy z (...) w O..

W dalszym toku postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. jako „cesjonariusz” w dniu 10 października 2012 r. podpisał z pozwanym Kancelarią Adwokacką – adwokat (...) spółką komandytową w W. jako „cedentem”, i spółką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jako „dłużnikiem” (dalej: (...)) umowę cesji wierzytelności (umowa – k.32, okoliczność bezsporna).

W §1 ust 1 umowy cesji wierzytelności wskazano, że (...) jest wykonawcą zamówienia publicznego udzielonego przez Województwo (...) Zarząd Dróg Wojewódzkich w O. (zamawiający) na „aktualizację projektów budowlanych i wykonawczych rozbudowy drogi wojewódzkiej nr (...) ((...))” oraz na „wykonanie projektu budowlanego i wykonawczego rozbudowy drogi wojewódzkiej nr (...) ((...))”. Prace związane z realizacją zamówienia publicznego przez (...) na rzecz zamawiającego realizowane były przez podwykonawców, w tym min. przez powoda na podstawie umowy nr (...) do umowy (...) zmienionej aneksem z dnia 10 października 2012 r. dotyczącej rozbudowy (...) nr (...) oraz umowy nr (...) do umowy (...) zmienionej aneksem z dnia 10 października 2012 r. dotyczącej rozbudowy (...) (umowa nr (...) – k.7, umowa nr (...) – k.14, aneksy – k.12, k.20, okoliczność bezsporna).

Przedmiotem umowy cesji z dnia 10 października 2012 r. było roszczenie (...) o zapłatę wynagrodzenia za pracę wobec Zamawiającego (Zarząd Dróg Wojewódzkich w O.) objęte umowami wskazanymi w §1 ust 1 umowy, które zostało na mocy umowy cesji z dnia 26 marca 2012 r. przelane nieodwołanie przez spółkę (...) na rzecz pozwanego (§1 ust 2 umowy, informacja o cesji – k.110, okoliczność bezsporna). Wskutek umowy cesji wierzytelności z dnia 26 marca 2012 r. pozwany nabył od (...) wierzytelność z tytułu roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za pracę wobec zamawiającego (okoliczność bezsporna).

Roszczenie o wynagrodzenie za realizację zamówienia publicznego będące przedmiotem umowy cesji wobec zamawiającego obejmowało swoim zakresem roszczenia powoda przysługujące mu względem spółki (...) w wysokości uznanej przez dłużnika do kwoty 529.023,00 zł wynikającego z umów nr (...) zawartych w dniu 16 października 2009 r. (§1 ust 4 umowy). W ramach umowy cesji, na polecenie (...) pozwany przeniósł na powoda prawa do wynagrodzenia umownego wynikającego z umowy nr (...), umowy nr (...), i umowy nr (...) względem zamawiającego do wysokości w kwocie 401.509,55 zł (§2 ust 1 umowy) na następujących warunkach:

- **kwota 69.821,26 zł** z faktury, którą dłużnik wystawi zamawiającemu za wykonanie projektu budowlanego dotyczącego (...)

- **kwota 79.827,00 zł** z faktury, którą dłużnik wystawi zamawiającemu z tytułu umowy nr (...);

- **kwota 251.861,29 zł** z faktury, którą dłużnik wystawi zamawiającemu za wykonanie projektu wykonawczego dotyczącego (...) lub dotyczącego (...) (§2 ust 2 umowy).

Zgodnie z §2 ust 2 umowy cesji pozwany oraz (...) zobowiązali się do zawiadomienia zamawiającego o dokonanym przelewie wierzytelności, polecając dokonywanie płatności przelanej wierzytelności bezpośrednio na rachunek bankowy powoda. W przypadku gdyby zamawiający, pomimo zawiadomienia o dokonanym przelewie wierzytelności wpłacił na konto pozwanego lub dłużnika jakąkolwiek kwotę wchodzącą w skład nabytej wierzytelności, to pozwany lub dłużnik zobowiązują się ją przelać na rachunek bankowy powoda (§2 ust 3 umowy). Pozostała część przysługującej powodowi względem (...) wierzytelności w kwocie 127.513,45 zł nie będąca przedmiotem umowy cesji, będzie dochodzona przez powoda bezpośrednio wobec dłużnika (§2 ust 6 umowy).

W ramach rozliczeń z tytułu realizacji zamówienia publicznego, (...) wystawił na rzecz zamawiającego (...) w O.:

- **fakturę VAT nr (...)** z dnia 26 września 2012 r. za prace dodatkowe z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 25 września 2012 r. na kwotę 322.136,63 zł, z czego pozwanemu przelano 267.066,23 zł (faktura – k.105, potwierdzenie przelewu – k.106, protokół zdawczo odbiorczy – k.108, pismo pozwanego – k.109);

- **fakturę VAT nr (...)** z dnia 8 października 2012 r. za prace wykonane w ramach umowy (...) na kwotę 148.153,50 zł, z czego na rzecz pozwanego przelano 15.375,00 zł (faktura – k.111, protokół zdawczo odbiorczy – k.112, potwierdzenie przelewu – k.115-116);

- **fakturę VAT nr (...)** z dnia 9 października 2012 r. za prace wykonane w ramach umowy (...) na kwotę 804.666,00 zł, z czego na rzecz powoda przelano 69.821,26 zł, a na rzecz pozwanego 654.844,74 zł (faktura – k.117, protokół zdawczo odbiorczy – k.118, potwierdzenia przelewu – k.119-121);

- **fakturę VAT nr (...)** z dnia 9 października 2012 r. za prace wykonane w ramach umowy (...) w kwocie 24.784,50 zł opłaconej w całości na rzecz pozwanego (faktura – k.124, protokół zdawczo odbiorczy – k.125, potwierdzenie przelewu – k.127);

- **fakturę VAT nr (...)** z dnia 13 sierpnia 2012 r. za prace wykonane w ramach umowy nr (...) w kwocie 820.902,00 zł opłaconej w całości na rzecz pozwanego (faktura – k.128, protokół odbioru – k.129, protokół przekazania – k.130, potwierdzenie przelewu – k.131-133);

- **fakturę VAT nr (...)** z dnia 12 listopada 2012 r. za prace wykonane w ramach umowy nr (...) w kwocie 311.509,80 zł opłaconej w całości na rzecz pozwanego (faktura – k.135, protokół odbioru – k.136, protokół przekazania – k.137, potwierdzenie przelewu – k.139-141, zeznania świadka K. C. na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 r. czas 00:46:57).

W związku z powzięciem informacji o tym, że rozliczenie z tytułu zamówienia publicznego realizowane przez (...) na rzecz zamawiającego zostało wykonane, a nabyta przez powoda wierzytelność przelana na rachunek pozwanego, w dniu 25 lutego 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 251.861,29 zł w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania (wezwanie do zapłaty – k.36, okoliczność bezsporna).

Pomimo odebrania wezwania w dniu 28 lutego 2013 r. pozwany nie dokonał zapłaty na rzecz powoda żądanej kwoty (potwierdzenie odbioru – k.37, okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o twierdzenia stron wyraźnie przyznane bądź niezaprzeczone przez przeciwnika (art. 229 i 230 k.p.c.), złożone przez strony dowody z dokumentów, w tym dokumentów złożonych przez Zarząd Dróg Wojewódzkich w O., które Sąd dopuścił do materiału dowodowego oraz zeznań świadka K. C.. Dowody z dokumentów (...) w O. zostały dopuszczone przez Sąd na wniosek strony powodowej, a ich potrzeba wynikała z faktu

złożenia kserokopii tych dokumentów przez pozwanego na rozprawie w dniu 9 lipca 2016 r. (protokół - k.93). W ocenie Sądu nie doszło tym samym do naruszenia art. 207 § 6 k.p.c.

Wnioskowane przez strony dowody z dokumentów zostały złożone w kserokopiach, bądź poświadczonych przez pełnomocników stron odpisach, jednak pozostaje to bez znaczenia, skoro żadna ze stron nie kwestionowała ich zgodności z oryginałami. Również w ocenie Sądu brak jest podstaw umożliwiających zajęcie odmiennego w tej kwestii stanowiska.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w części.

Mając na uwadze reguły postępowania dowodowego wskazać należy na wstępie, że obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. W pierwszej kolejności dochodzone pozwem roszczenia należało zatem ocenić w świetle podniesionego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz twierdzenia stron Sąd uznał, że podnoszony w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia jest chybiony.

Bez wątpienia powoda oraz spółkę (...) łączyły umowy o dzieło, w oparciu o które powód miał wykonać w ramach realizowanego przez (...) zamówienia publicznego projekty wykonawcze i budowlane. Przepisy kodeksu cywilnego stanowią, że dla roszczeń wynikających z umowy o dzieło termin przedawnienia wynosi dwa lata licząc od daty oddania dzieła, albo jeżeli dzieło nie zostało oddane – od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane (art. 646 k.c.).

W tym zakresie stanowisko pozwanego Sąd podziela, nie mniej jednak sam zarzut należy uznać za chybiony ponieważ jak wynika z ustalonego stanu faktycznego dwuletni termin o którym mowa powyżej, w dacie w której powód wystąpił z powództwem jeszcze nie upłynął. Jak wynika z protokołu odbioru prac, za które powodowi przysługuje na podstawie umowy cesji żądanie kwoty 251.861,29 zł, oddanie dzieła z tytułu wykonania projektu wykonawczego dotyczącego (...) lub (...) określonego w §2 ust 2 umowy cesji miało miejsce w dniu 5 października 2012 r. (protokół odbioru – k.136). Zgodnie z treścią umowy kwota ta miała zostać przekazana powodowi z faktury, którą (...) wystawi zamawiającemu. Ponieważ oddanie dzieła z tego tytułu miało miejsce w dniu 5 października 2012 r. należało przyjąć, że roszczenie z tego tytułu uległo by przedawnienia najwcześniej w dniu 5 października 2014 r. Tymczasem pozew wniesiony został w dniu 14 maja 2013 r., a więc na długo przed upływem terminu wskazanego w art. 646 k.c. W tej sytuacji powództwo o zapłatę w niniejszym postępowaniu nie mogło zostać uznane przez Sąd jako przedawnione.

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności roszczenia opisanego w pozwie, Sąd stwierdził, że jest ono zasadne jedynie w części, tj. co do kwoty 251.861,29 zł.

Podstawą żądania ww. kwoty jest zawarta pomiędzy powodem, a pozwanym w dniu 10 października 2012 r. umowa przelewu wierzytelności. W umowie tej strony określiły przedmiot cesji, oraz sposób w jaki wierzytelność ta miała zostać spełniona na rzecz powoda.

Z §2 ust 2 umowy wynika, że powód nabył wierzytelność od pozwanego w postaci żądania wynagrodzenia od zamawiającego do kwoty 401.509,55 zł, polecając dokonanie na rzecz powoda płatności w ten sposób, że kwota 69.821,26 zł zostanie przelana z faktury, którą (...) wystawi (...) w O. za wykonanie projektu budowlanego dotyczącego (...), kwota 79.827,00 zł zostanie przelana z faktury, którą (...) wystawi (...) w O. z tytułu umowy nr (...), kwota 251.861,29 zł zostanie przelana z faktury, którą (...) wystawi (...) w O. za wykonanie projektu wykonawczego dotyczącego (...) lub (...). Jednocześnie strony zobowiązały się do tego, aby w sytuacji gdyby zamawiający dokonał

przelewu ww. kwot na rachunek dłużnika lub pozwanego, to kwota ta zostanie przelana na rachunek powoda, co zostało stwierdzone w §2 ust 3 umowy.

Powód dochodzi zapłaty kwoty 278.809,39 zł, na którą składać się ma żądanie zwrotu kwoty 251.861,29 zł (za wystawioną fakturę z tytułu wykonania projektu wykonawczego dotyczącego (...) lub (...)) oraz części nie zapłaconej z kwoty 79.827,00 zł, tj. 26.948,10 zł (za wystawioną fakturę z tytułu umowy nr (...)). Powód wskazał również, że kwotę 69.821,26 zł otrzymał na podstawie faktury nr (...) wystawionej w dniu 9 października 2012 r. (k.117) oraz otrzymał od pozwanego część z kwoty 79.827,00 zł, tj. w wysokości 52.878,90 zł.

Pomiędzy stronami kwestią sporną było to, czy treść §2 umowy z dnia 10 października 2012 r. odnosić również do wystawionych przez dłużnika faktur przed dniem zawarcia umowy. Powód twierdził, że taka interpretacja treści umowy wynika z art. 65 § 2 k.c. w oparciu o zamiar stron i cel umowy, podczas gdy pozwany podtrzymywał, że umowa ta, dotyczyła wierzytelności mających powstać w przyszłości.

Zdaniem Sądu okoliczność rozumienia treści umowy w realiach niniejszej sprawy jest drugorzędna, ponieważ w umowie strony ustaliły, że sumy pieniężne składające się na kwotę 401.509,55 zł będą przelewane na konto powoda z faktur wystawionych przez (...) z tytułu realizacji konkretnych umów.

Co do kwoty 79.827,00 zł to z załączonej do pozwu umowy wynika, że miała stanowić ona rozliczenie z faktury wystawionej z umowy nr (...). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności dokumenty przesłane przez Zarząd Dróg Wojewódzkich w O. (k.104-140) nie wykazał jednak, aby spółka (...) wystawiała kiedykolwiek fakturę z tytułu umowy (...). Nie zostało również udowodnione, że (...) w O. z tego tytułu dokonało na rzecz pozwanego jakiegokolwiek płatności. Okoliczność ta nie została udowodniona przez żadną ze stron, co mając na uwadze zasady ciężaru dowodu opisanej w art. 6 k.c. sprawia, że powodowi nie przysługuje uprawnienie do żądania od pozwanego zwrotu tej kwoty w oparciu o treść umowy z dnia 10 października 2012 r. Bez znaczenia pozostaje również – jak twierdzi strona powodowa – to, iż pozwany część kwoty z tego tytułu przelał na jego konto, brak jest bowiem w tym zakresie dowodu, podczas gdy pozwany okoliczność tą kwestionuje. Nie sposób zatem uznać, że doszło do jakiegokolwiek rozliczenia z tytułu umowy (...) w oparciu o wystawioną przez (...) fakturę, co stanowi o tym, że roszczenie w zakresie żądania kwoty 79.827,00 zł, jak i jej części nie może podlegać uwzględnieniu.

Z kolei co do kwoty 69.821,26 zł wskazać należy, że pomiędzy stronami nie ma sporu gdyż kwota ta została stronie powodowej przelana, a okoliczność ta została w dostatecznym stopniu udowodniona na podstawie przedstawionych dowodów z dokumentów (k.117, przelew – k.121).

W konsekwencji roszczenie powoda o zwrot nienależnego świadczenia przeciwko stornie pozwanej Sąd uznał za częściowo zasadne, tj. jedynie co do kwoty 251.861,29 zł.

Zgromadzony materiał dowodowy w sprawie potwierdza, że po dniu zawarcia umowy cesji (które miało miejsce w dniu 10 października 2012 r.) doszło do wystawienia przez (...) faktury VAT za wykonanie projektu wykonawczego dla (...) z umowy (...) (faktura VAT – k.135, umowa nr (...) – k.7). Okoliczność ta wynika z dowodów z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy. Bez znaczenia pozostaje w tym zakresie to jak strony rozumiały treść §2 ust 2 umowy w kontekście tego, czy przepis ten obejmuje swoim zakresem faktury wystawione przed dniem zawarcia umowy, czy też po dniu jej zawarcia. Zarówno pomiędzy powodem, jak i pozwanym nie ma bowiem sporu co do tego, że umowa cesji dotyczyła wierzytelności przyszłej, tj. sytuacji w której (...) wystawi stosowną fakturę po dniu zawarcia umowy. W związku z tym, że spółka (...) w dniu 12 listopada 2012 r. wystawiła fakturę za wykonanie projektu wykonawczego (...), zmaterializowały się przesłanki o których mowa w §2 ust 2 umowy cesji, zgodnie z którym, powód miał otrzymać z przedmiotowej faktury kwotę 251.861,29 zł. Tymczasem całość kwoty na którą przedmiotowa faktura została wystawiona, została przelana na konto pozwanego.

W konsekwencji Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom strony pozwanej, co do tego, że brak jest podstaw ku temu, aby powód żądał zapłaty kwoty 251.861,29 zł na podstawie §2 ust 2 umowy cesji. W treści umowy strony w sposób jednoznaczny ustaliły, że kwota ta zostanie powodowi przelana z wystawionej przez (...) faktury. Ponieważ taka sytuacja miała

miejsca, i faktura za projekt wykonawczy została wystawiona, żądanie powoda w tym zakresie należało uznać za zasadne.

Za nietrafny Sąd uznał pogląd pozwanego co do tego, że to (...) było stroną decydującą w jakim zakresie i do kogo określone w konkretnej fakturze kwoty mają trafić. W §2 ust 2 umowy wskazano bowiem w sposób precyzyjny i jasny, że kwota 251.861,29 zł będzie przelana powodowi z faktury za wykonanie projektu wykonawczego (...) lub (...), którą wystawi (...). Tymczasem wskutek rozliczenia przez zamawiającego wystawionej z tego tytułu umowy, doszło do przelania całej kwoty pieniężnej na rzecz pozwanego. Treść §2 ust 2 umowy cesji nie przewidywała jednocześnie możliwości decydowania o tym, czy kwota ta ma ostatecznie zostać powodowi przelana czy też nie. Obowiązek wynikający z umowy cesji sprowadzał się jedynie do tego, aby doszło do wystawienia faktury z tego tytułu. Brak było jakichkolwiek ograniczeń z tym związanych w pozostałym zakresie. Należy także zauważyć, że obowiązek ten wynikał również z treści §2 ust 3, zgodnie z którym na pozwanym spoczywał obowiązek przelania/zwrotu otrzymanej od zamawiającego kwoty na rachunek powoda.

Jednocześnie powództwo w niniejszej sprawie Sąd oddalił w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 26.948,10 zł.

Jak już wyżej wskazano w umowie strony określiły na jakich warunkach nabyta wierzytelność zostanie przelana powodowi. Kwota 26.948,10 zł stanowić ma część nie zwróconej na rzecz powoda przez pozwanego kwoty 79.827,00 zł, która miała zostać przelana z faktury, którą (...) miało wystawić zamawiającemu z tytułu umowy nr (...) (§2 ust 2 umowy). Z akt sprawy nie wynika natomiast, aby do wystawienia faktury z tego tytułu w ogóle doszło. Ciężar dowodowy w tym zakresie spoczywał na powodzie co oznacza, iż brak udowodnienia tej okoliczności uniemożliwia uwzględnienie przez Sąd roszczenia w tym zakresie.

W związku z czym dochodzone pozwem roszczenie podlegało uwzględnieniu jedynie w części, tj. w zakresie zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego kwoty 251.861,29 zł, zaś w pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

W części dotyczącej odsetek ustawowych Sąd zasądził je na podstawie art. 481 k.c. licząc od dnia 8 marca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 09 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 1830), natomiast od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości równej stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w pkt I i II sentencji wyroku na podstawie art. 410 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. w zw. z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) zasądzając od pozwanego na rzecz powoda jako strony przegrywające sprawę koszty, które strona powodowa w toku niniejszego postępowania poniosła.

SSO Joanna Sieradz